

med ham vilde nu faa ny Næring, og hans emsige Nabokolleger skulde nok vide at drage sig dette til Nytte. En af dem havde allerede faaet fast Fod inde i selve Jerve By. Hvordan skulde han tilsidst skaffe Føden? Af sin Gage kunde han ikke leve. Det kneb allerede ikke saa lidt for ham at holde sig Smalhans fra Døren.

»Havde jeg blot ikke set den Raabuk forleden!« tænkte han. Som et Sindbillede havde det lemlæstede Dyr svævet ham for Øjnene under Samtalen med den brutale Pengemand, hvis Vandring gennem Livet sikkert havde efterladt mange blodfyldte Spor. Nu maatte han se, hvordan han kunde undskylde sig overfor Meta, der var bleven saa oplivet, da hun hørte, at der var kommen Bud efter ham fra Herregaarden. Det kære Menneske laa og gjorde sig saa mange Bebrejdelser paa Grund af de Udgifter, hun forvoldte ham med sin Sygdom.

Da han naaede hjem, gik han straks til Sovekammeret; men i Døren mødte han Vaagekonen, der ved Tegn lod ham forstaa, at han ikke skulde gaa ind. Fru Meta sov.

Af Børnene var den ældste, den lille otteaarige Hedvig, endnu oppe. Sammen med Husets to Tjenestepiger sad hun ved Bordet inde i Spisestuen og syede. Da Faderen kom ind, sprang hun hen til ham og udbød paa sin ivrige Maade: